

[J. S. Foget.]

er ogsaa Flæskemarkedet dumpet. Resultatet er, at Landbrugets Priser ligger som følger maalt i Forhold til før Krigen: Smør før Krigen 208 Øre, nu 227; Kød 55 Øre, nu 40, sidste Aar altsaa langt under Førkrigsprisen; Æg 120 Øre, nu 111, altsaa væsentlig under Førkrigsprisen; Flæsk 97 Øre, nu 175. Kun Flæsket er steget i samme Grad som det øvrige Prisniveau, men ogsaa kun i samme Grad, steget med 84 pCt., nøjagtigt det, som det øvrige Prisniveau ligger over Prisniveauet i 1914.

Gennemsnittet af Landbrugets Priser og dermed af Landbrugets Indtægter ligger som Følge heraf paa det samme Niveau som før Krigen, som i 1914. Udgifterne derimod er gennemsnitlig mere end fordoblet. De faste Skatter er steget fra 20 til 74 Mill. Kr., altsaa 3—4-doblet. Lønningerne er fordoblet. Rentebetalingen er steget med ca. 70 pCt., og Prisniveauet, som man skal betale efter for de Varer, Landbruget skal købe, ligger ca. 80 pCt. over Førkrigsprisen.

Vi kan da stille det Spørgsmaal, om Regeringen vil gaa med til at nedsætte Landbrugets Folodsbeskatning. Herom er Oppositionen for saa vidt enig. Der er kun det at bemærke, at vi har undret os over, at de to gamle Oppositionspartier ikke søgte at nedsætte dem, dengang de havde Magten til det. Men jeg finder, at man har det bedste Bevis for Regeringens Modvilje mod Landbruget deri, at Regeringen nægter at afpasse de offentlige Krav efter Afkastningsevnen. Her er der Mulighed for en Nedbringelse af Udgifterne, men denne Mulighed støder paa Regeringens Modstand og Mangel paa Retfærdighedsfølelse.

Spørgsmaalet om Nedbringelse af Lønningerne er derimod ikke saa let løst. Skal Landbruget have den fornødne Arbejdskraft, maa Landbruget ogsaa betale Lønninger, der taaler Konkurrence med andre Erhverv, og det gør man fuldt ud. Jeg har paavist i tidligere Debatter, at en Husmand kun har 80 pCt. og en Gaardmand kun 60 pCt. i Gennemsnit i den nuværende Regerings Tid af, hvad der betales en 20-aarig ugift Karl i Løn. Men Lønsørgsmaalet vil jeg foreløbig lade ligge, da det Spørgsmaal ikke er let at løse og det maaske heller ikke er opportunt at løse det i Øjeblikket.

Vi kommer til Spørgsmaalet om Pristallet for Varer, der indkøbes. Det er saa vidtomspændende, som et Spørgsmaal kan være, men det kan ogsaa koncentrere sig om en Regulering af Produktions- og Importmonopolernes Prisopskruning, med andre Ord om Priskontrol. Her er vi uenige

med Konservative og Venstre. Vi er stemt for en effektiv Priskontrol, thi med Monopolet maa ogsaa følge Kontrol med Monopolets Udnyttelse. Vi saa, at Konservative og Venstre stemte mod en Priskontrol, men vi saa ogsaa, at Regeringen intet har ment med denne, da den praktisk talt ikke har virket siden Vedtagelsen af Loven derom.

Endelig har vi Rentespørgsmaalet. Her er vi det eneste Parti, der har fremsat Forslag om en virkelig Rentelettelse. Men i dette Spørgsmaal er Regeringspartierne, Konservative og Venstre enige, idet de alle modsætter sig virkelige Statsindgreb over for Renten. Ja, vi har endog set, at Regeringens første Handling i 1936, efter at den havde faaet Magten i baade Folkeeting og Landsting, var at forhøje Renten. Nu har man lige op til Valget nedsat Diskontoen; men det er et saa let gennemskueligt Valgiff, at det ikke kan tages som noget alvorligt Forsøg paa at imødegaa Kapitalens Rovbegær. Der er altsaa Mulighed for at nedsætte Landbrugets Udgifter paa to Punkter: Skatterne og Renten; men i begge Forhold er Regeringen Modstander, og i Rentespørgsmaalet støttes den af Konservative og Venstre.

Der er nu tilbage at undersøge Spørgsmaalet om Forhøjelse af Landbrugets Indtægter. En saadan Forhøjelse kan dels foretages paa Hjemmemarkedet, dels paa Eksporten. Medens man fra anden Side i Tide og Utide kritiserer de forskellige Ordninger, erkender vi deres Nytte. Vi er her i fuld Overensstemmelse med Landbrugets Organisationer. Andelsorganisationerne kræver disse Ordninger opretholdt, selv om man fra visse Sider inden for Venstre gaar stærkt imod. Svineordningen er nødvendig for at fordele vore Kvota til England og Tyskland, og Loven medvirker til at holde Prisen oppe ogsaa paa Hjemmemarkedet. Kødordningen har Erhvervsudvalget oprindelig udarbejdet Forslaget til, og Kødordningen er ogsaa absolut nødvendig. Lad den falde, og vi staar i et Kaos paa Kødmarkedet. Men her kunde man efter vor Opfattelse medvirke til at højne Hjemmemarkedets Pris, i Særdeleshed naar man ved, at vi sælger Kreaturer for 65 pCt. af den Pris, vi fik før Krigen. Ordningen er altsaa nødvendig, men den burde udnyttes langt mere effektivt, saa Landbruget kunde faa noget nær i Retning af Produktionsprisen, hvilket langt fra er Tilfældet nu.

Smørordningen sikrer en Bundpris paa Hjemmemarkedet paa 2 Kr. 60 Øre. Jeg skal ikke frakende den al Værdi, men denne Bundpris er alt for lavt ansat, naar vi ved,